

Schrijver: Sjef Swinkels
Design & ontwerp: Petra In der Hees
ISBN: 9789403743196
© Sjef Swinkels

Voorwoord

Hier treft u honderd spinsels in versjes.

Pretentieloos.

Ik hoop dat er enkele zijn die je vermaken.

Zij bevatten heel veel facetten van ons bestaan

Liefde geboorte dood natuur en misschien iets daarboven.

Succes bij het doorbladeren.

Sjet

Versjes

Soms wilde ik dat ik het kon
Zo maar schrijven
Vanuit een bron de versjes maken
Die je raken
Die de mensen bekeren
Maar misschien is het nog te leren en dan...
Spotten met het bestaan
Met al die leuzen, vooral die serieuzen,
Met de dood die me telkens kloot
Bespotten al die vragers, die vette klagers
Die boeren na het tafelen
Al die rijken die alleen maar zeiken

Maar niet spotten
Met de dingen van gewicht
Niet met het Licht
Niet met de Liefde
Waarin we bestaan
Waarnaar we hopen te gaan
En eens hoop ik dan te maken
Het grote loflied
Waardoor ieders ogen open gaan
Zodat alle lichten branden
Onze rijkdom gaan we delen
Stoppen met vervelen
Iedereen gaat pelgrimeren
Lopen met een lichtje
Zingend een gedichtje

Dan zal het licht nimmer doven
Ook niet na de over.

Achteloos

Al een hele poos
gaat hij gedachteloos
Door zijn bestaan
Het zal wel gaan
Maar als een ei
Loopt hij voorbij
Aan al wat waarde heeft
Zonder acht te slaan op dat
Wat om hem leeft
Zonde van zijn tijd
Geen tederheid of
Geen verwondering
Arme achteloze
Heb je daar nou voor gekozen?

Afscheid

Afscheid nemen is loslaten
Je schoenen en je kleding
Je tuin en al die kleine dingen
 Je auto en je fiets
 Je huis en je thuis
 Je doen en je laten
 loslaten
 Het kunnen bewegen
 Gaan en staan vergeten
 Het denken vervliegt
Zoals de vogels en de bomen
Zij staan niet meer verankerd

Loslaten

De mensen om je heen
Waar alles om draaide
Waar je alles voor deed
Ze trekken aan je voorbij
Als een wolk vol regen
Afscheid is onherroepelijk
Een vlieger die uit je hand schiet
God weet waarheen
We zien hem nooit meer terug
Wel blijven we aan hem denken
Een dierbare herinnering
Een warme glimlach
Een hart vol liefde

Verloren (Jan van Erp)

Ik had je misschien 30 jaar niet meer gezien

Nadien...

En toch was -jou treffen- als van ouds

Het mogen was gebleven

Zonder er iets voor te doen.

Je grappen waren fris

Het plagen als van toen.

We spreken af om oud en wijs te worden

Maar zo is het niet gegaan.

Jij moest verder trekken omdat het niet meer kon

We zullen je niet meer zien

Maar misschien, nadien

Dan treffen we elkaar

Als van ouds

Het mogen, dat zal altijd blijven

Jouw licht gaat nooit verloren.

Alicante

Vanuit de citadel

Zie ik met ons Nel

Het spelen van de witte golven

Die als jonge wolven

duikelen over het strand

huizen kerken en een kathedraal

het ligt daar allemaal

zo maar, dat Alicant

willekeurig als het zand

smalle straten, dicht op elkaar

voor de warmte en de kou

er is geen gevaar

de stoeltjes aan de boulevard

de mensen in de zon

zodra dat even kon

en..... er is niets aan de hand

want de burgemeester

heeft een doorkijk naar het strand

Begin en eind

Zodra het licht wordt
Help ik de zon in het zadel
Zodat die vuurbal langs de stranden rijdt
En ons verwarmt, beschijnt.
Dan drinken we het frisse water
Dat altijd nieuw blijft,eeuwenoud
Dan ademen we de dauw
Die in een roze schijn boven de aarde hangt
Het is mijn taak
Verwachtingsvol te zijn
De volle warmte van de zon te proeven
Opgebrand te raken
Tot de avond valt en dan
Bij het avondlicht
te groeten
Die ondergaande zon
Verzadigd en voldaan
Al weer een dag gegaan.

Bloesem

Zomaar alleen in het ruige veld
Staat daar een amandelboom
O witte bloesemvrouw
Wat hou ik toch van jou
Van je smetteloze trouw
Jaarlijks na de kou
Van je witte onbevleete stilte
Van je amandelogen
Mededogen in een vorm gegoten
Telkens opnieuw
Daar alleen maar staan
Met een mand vol schoonheid
Vol van overdaad.

De berg

pagina voor pagina lezen wij de berg
we mogen daar zijn
stil staan, vol verwondering
hij staat het toe naar hem te kijken
kwetsbare kracht
ongehoord
we mogen er spelen, als een kind
als een heel oud kind
op een heel oude berg
vol met rimpels
sta maar toe
durf maar, ga maar
zolang het licht is mag je blijven
op-blijven.

De ganzen

wel duizend ganzen komen aangevlogen
en landen op een veldje achter ons
duizend zwevende ganzen
als vliegtuigen in de lucht.
wat een onmetelijke ruimte
bij het vallen van het licht
en wat een kakelende muziek
hoe klein ben je zelf,
onnozel sta je daar maar te staan
zonder vleugels?
of toch...?
bevlogen van geluk
dat je er mag staan
in het besef van het grote
het enige dat van belang is

Zelfs ziekte en dood
lijken me niet zo groot
als ik in de liefde ben.

Sjef

Tegen het einde der tijden
wil ik niets meer vermijden
het leven omarmen
met al zijn charmes
zo nodig het leed ondergaan
tot het is gedaan

Regen en kou
wat maakt dat nou?

Dankbaarheid vult mijn totale zijn
voor alles wat er in me is.

Zelfs ziekte en dood
lijken me niet zo groot
als ik in de liefde ben.

Het wordt me helder
van het zolder tot kelder
dat ik voor mijn eigen huis moet zorgen
wat ik vandaag al doen kan
niet morgen moet gaan doen.

Liefde, daar zal mijn kachel op branden
warmte straalt naar iedere kant.

Wat kan er dan nog gebeuren
er valt helemaal niets af te keuren.

Blij en dankbaar zullen we zijn
zorgzaam voor elkaar
met een open geest en
met een open hart.

De Marokaan
verbeten komt hij hier
haalt terug wat hem ontstolen is
zijn werelddeel
door blanken en door banken
leeggeroofd.

De palm

Staat met zijn vissenhuid
Rechtop in de droge bedding
Zijn bladeren fladderen
Als vogels in de lucht
zo ademt hij
Stevig verankerd
Reikt hij naar boven
Jaar in jaar uit
In trillend evenwicht
In donker en in licht

Tot er een rode kever komt
En hem de nek afbijt
Het was zijn tijd.
Nog jaren staat hij dan
Zonder hoofd en adem
Zonder teken van leven
Hij stond er maar even
Zijn schubben vallen af
En wat er van rest en overblijft
Dat is.. dat hij naar boven wijst

De populier
de populieren staan ijsig stil te staan
ze bibberen van de kou
als ze dat konden

God

Als ik U zoek
In honderdduizend woorden
Vind ik U niet
Als Gij bestaat
Dan weet ik dat Gij liefde zijdt
En in mij
In alle honderdduizend woorden
In goed en kwaad
En veel gepraat, maar vooral
In stilte en in schoonheid
speciaal bereid
daar wil ik dan verblijven
tot het donker wordt.

De reigers, Las Garzas

Meer dan honderd witte reigers
Zitten in een Spaanse waterwei
Ze zetten zware kelen op
Ze vechten en verstoten
Het zijn net mensen.

Maar ook staan ze eindeloos te staren
Om niets wat nog komt
Zo leven zij:
Het is niet meer dan het is
Wit en groen
En weinig fatsoen.

Wel blijven ze samen
Want samen is meer dan alleen
Ze overstijgen dan zichzelf
Zijn veel meer dan de som der delen
Ze hebben ons geleerd te vliegen
Heel schoon en zonder strepen in de lucht.

Overwin jezelf, overstijg jezelf
Zodat jouw licht kan schijnen

Het koor

Het koor dat is een metafoor
Voor alles wat er heden is
Voor hoog en laag.
Wat zingen we vandaag?
Dik en dun, licht en zwaar
en alles door elkaar
Harder en harder zal het gaan
en nu wordt er weer stilletjes gedaan

Fluisteren en luisteren
De wereld tolt maar door
Het is toch net een koor
Eentje staat te zwaaien
Anders gaat alles naar de haaien
iedereen is van het hoogst belang
Al die leden plus de dirigent:
zingen tot ieder zijn liedje kent

Dat kan alleen maar nu
heden en vandaag
niet verder kijken
dan de bomen reiken
niet verder dromen
van wat er zal gaan komen
stoot je eigen adem uit
en geef je unieke geluid.

Jan de buurman

Tussen hemel en aarde en alles van waarde

Zit daar een vent op zijn krent

Hij heet Jan en kent alleman

Zit te genieten van stil te zijn en nergens

Niet in zijn hoofd of buik of hart

Hij verblijft daar waar hij is in het besef

Dat alles daar is om hem

Dat niets echt waar is van wat ze zeggen

Hij staat op en gaat zijn eigen weg

Tussen hemel en aarde en alles van waarde

Zat hier een vent op zijn krent

Iedere dag, dat je hem zag

Was hij meer deel van het grote geheel

dit was zijn hele leven, zijn pad

hij genoot, nu is hij dood

zijn bankje blijft nu leeg

En voor de rest gaat alles door

Net als daarvoor.

Junior

We wachten op je
Verwachten je ieder moment
Staan al met de armen open
Tuiten onze lippen voor een kusje
echter...
neem gerust de tijd
Tot het weer wat beter is
Tot je droog naar buiten kunt
Want al te vaak leven we in de regen
Is de zon weer naar de maan
Maar treur niet....
altijd zullen wij je warmte geven
Altijd een veilig bestaan
Dus kom gerust de wereld binnen
Voor een vreugdevol bestaan
Samen met ons.

Klaar

Vanmorgen hebben we nog gevreeën

Met zijn tweeën

Dat is toch echt wel raar

70 jaar en nog niet klaar

De ezel

De ezel staat versteend in het groen
Zijn geslacht hoeft niets te doen
Hangt er lusteloos bij
Zo maar alleen in de wei

Kerstavond

Zo moet het zijn

Een avond met alleen maar vreugde

Samen zingen, spelen, praten

En in harmonie zien te geraken

Proeven en proberen

Lachen en verteren

Blij zijn met elkaar

Want eens moet die vrede er toch komen

Voor ieder die het maken kan

Voor ieder die er aan raken kan

Die simpel kijkt in zijn eigen ziel

En daar de liefde ziet

De volmaaktheid van een pasgeboren kind

Het wonder van ons alledaags bestaan

Zo zal 't altijd verder gaan

Als we kerst maar blijven vieren.

Leven

De boot is stil gevallen

Na storm en onweer

Is de wind gaan liggen

Bijna is er heimwee

Naar die onrust en dat gevaar

Ook dat was een mooie tijd

Nu is het gedaan

We varen de haven binnen

Het was zijn laatste reis

Stil en waardig nemen we afscheid

Voor goed

Maar in onze herinnering blijft de vaart

Het snelle heen en weer

De hoogte en de diepte

Een spanningsvol bestaan

In onze herinnering blijft

De liefde voor het bestaan

De passie voor het gaan

In onze herinnering

Zal hij altijd blijven...

Leven

*Intuitief
dat is mijn lief*

Lichaam

Het is mijn lichaam en mijn lijf
Waarin ik vreugdevol verblijf
Mijn zien en mijn horen
Gaaf wel een beetje verloren
Alsook de smaken van mijn kaken
Maar toch is het mijn huis, mijn kluis
Waarin alleen ik verblijven mag
Mijn grens ligt waar ik wens te zijn
Veel bewegen, daar kan het tegen
En dan
Proeven en smaken
Tederheid met je ogen raken
Intuïtief dat is mijn lief
Het leidt mij door dit kammervol bestaan
Mededogen zonder ogen
De eerste geluiden van een klarinet
Dat is pas vet
Het ruiken van alles wat er is
Vis
Vergezichten vol met dauw en rouw
Telkens opnieuw beginnen te beminnen
Want ik kom terug in mijn huis,
mijn grens mijn wens,
vermoeid en voldaan,
nog lang hoop ik zo te mogen gaan

Morgen

Morgen komt er geen nieuwe dag

Niet voor hem

Geen opgaande zon

Geen nieuw licht en geen warmte.

geen strelende hand van die ander

Verlost uit een weigerend lichaam

Verlost uit een verdwaasd bestaan

Is hij nu de stilte ingegaan

Zonder pijn, zonder verzet of opstandigheid

Klaar om naar het licht te gaan

Het eeuwige Leven

Opgenomen in de liefde

Gaat hij ons voor

Intens verbonden

Ogen dicht

Mijn hoofd heeft een gezwel
Van binnen weet je wel
Het drukt mijn hersens bij elkaar
Maakt dat ze niet meer functioneren
Ze sturen nog wel mijn handen aan
Maar mijn zicht is naar de maan
Mijn denken is vreemd geworden
Alsof ik er niets meer van ken
Dit maakt mij radeloos en boos
Wanhopig wil ik alles blijven zien
Controleren ook misschien
Of de ander me niet laat vallen
Mijn lieve lief
Jou doe ik heel veel pijn
Mijn twijfel en mijn angst zijn schuld
Wanhopig ongeduld
Anders rest me alleen maar huilen
Vergeef me als ik het weer heb gedaan.
doe dan even je ogen dicht
Want je bent en blijft mijn allerbeste
Mijn allerliefste, mijn allersterkste